

CONSULTES EXEMPLARS...

per JOAN BALILA

L'infermera acompanya al despatx la nova visita. Es tracta d'un matrimoni de mitjana edat. Ella és alta, rossa, d'una bellesa quelcom mística; vesteix elegantment de negre: uns 30 anys. Ell, ja tombada la quarentena, excessivament "chic", ni gros ni esbelt, ni alt ni baix; un tipus d'aquests que s'assemblen a tothom.

Doctor.—(Maquinalment.) Vostès diran a què dec l'honor de la seva visita.

Marit.—Ens ha dut aquí una conversa sostinguda dies passats amb la senyora X...

Doctor.—¡Ah! ¡la senyora X!... sí, ja recordo...

Marit.—Que vostè va curar de la seva esterilitat...

Doctor.—Efectivament, fou un cas curiós, per la facilitat amb que va curar-se.

Marit.—Així és, segons ens ha comptat. Doncs el motiu que ens ha dut aquí no és ben bé el mateix que el de la senyora X... però si quelcom semblant. No es tracta realment d'esterilitat, ja que la meua muller ha arribat a fecundar-se, però és el cas que ja portem dotze anys de matrimoni i estem encara sense descendència. Al principi no ens vam preocupar poc ni molt, o, més ben dit, n'estàvem més que satisfets, perquè podíem seguir la nostra vida de relació sense entrebancs. Però ara, la veritat, comencem a sentir ja la necessitat d'un fill...

Doctor.—Necessitat ben humana... I, digui, de gastaments, ¿n'han tingut algun?

Muller.—(Amb melangia.) Tres.

Doctor.—Bé. I ¿quines malalties ha tingut la senyora?

Muller.—Com a dir malalties, no cap. Però gaudir de bona salut, mai.

Doctor.—Conti'm.

Muller.—Ço que més em molesta és aquest cansament que no em deixa; i aquest mal de cap que a vegades no se'm passa amb res, especialment a la nit. Si em ve quan m'adormo, em desperta i ja no em deixa cloure els ulls en tota la nit. ¡A voltes és horrible!...

Marit.—Una nit volia suïcidar-se, de tan fort.

Muller.—No tant, doctor. Però sí que a vegades és realment fortíssim.

Doctor.—Segueixi, senyora. ¿Quines altres molèsties sofreix?

Muller.—Molt traüt d'orelles i vertigen. No puc pujar a un pis alt sense sentir l'obsessió de tirar-me a baix. ¡I els rodaments de cap! L'altra dia em van fallar les cames al carrer, i a no ésser un transeünt que va sostenir-me, ja em veia a terra.

Marit.—I no m'ho havies dit...

Muller.—Demés la memòria m'ha disminuït molt, i el meu temperament, que abans era molt decidit i alegre, va fent-se indiferent a tot.